

UCHWAŁA Nr 21 RADY MINISTRÓW

z dnia 17 stycznia 1962 r.

w sprawie zasad gospodarowania bezosobowym funduszem płac w przedsiębiorstwach państwowych.

§ 1. 1. Bezosobowy fundusz płac w przedsiębiorstwach państwowych przeznaczony jest na pokrycie należności osób fizycznych za wykonanie doraźnych usług polegających głównie na osobistej pracy, dla których ze względu na ich doraźny lub przejściowy charakter bądź też ze względu na niewielkie rozmiary nie jest przewidziane zatrudnienie w planie zatrudnienia przedsiębiorstwa, a w szczególności:

- 1) wynagrodzenia za usługi załadunkowe i wyładunkowe,
- 2) wynagrodzenia za pranie i naprawę odzieży ochronnej i roboczej, jak również ekwiwalent za te prace,
- 3) wynagrodzenia za drobne remonty i usługi,
- 4) wynagrodzenia za prace związane z opracowaniem, oceną lub realizacją projektów racjonalizatorskich oraz popularyzacją wynalazczości i postępu technicznego,
- 5) wynagrodzenia osób wykonujących pracę chałupniczą na zlecenie przedsiębiorstw handlu uspołecznionego,
- 6) wynagrodzenia za udział w posiedzeniach komisji,
- 7) wynagrodzenia za ekspertyzy, konsultacje, porady,
- 8) wynagrodzenia za wykłady prowadzone przez wykładowców nie będących pracownikami przedsiębiorstwa w zakresie szkolenia wewnątrzzakładowego,
- 9) honoraria za wszelkie prace twórcze i autorskie,
- 10) wynagrodzenia za udział w orkiestrze zakładowej.

2. Z bezosobowego funduszu płac nie mogą być opłacone należności za usługi:

- 1) chałupników i osób wykonujących przemysł domowy lub ludowy, z wyjątkiem przypadków określonych w ust. 1 pkt 5,
- 2) od których pobierany jest podatek dochodowy, obrotowy lub gruntowy oraz za usługi wymienione w art. 9 ust. 1 pkt 19 dekretu z dnia 30 czerwca 1951 r. o podatku gruntowym (Dz. U. z 1955 r. Nr 23, poz. 143, z 1956 r. Nr 55, poz. 251 i z 1957 r. Nr 32, poz. 140).

§ 2. 1. Wartość jednorazowej usługi łącznie z kosztem dostarczonych przez wykonawcę materiałów nie może przekroczyć kwoty 10.000 złotych.

2. Zlecenie usługi, której wartość przekracza granice ustalone w ust. 1, może nastąpić w uzasadnionych przypadkach wyłącznie za każdorazową zgodą jednostki nadrzędnej.

3. Przez jednorazową usługę należy rozumieć zespół wszystkich prac zmierzających do realizacji tego samego zadania jako całości bez względu na liczbę wykonawców. Dzielenie usługi wchodzącej w skład jednego zadania na kilka zleceń udzielanych temu samemu wykonawcy jest niedopuszczalne.

§ 3. 1. Usługi określone w § 1 mogą być zlecone do wykonania:

- 1) pracownikom własnym przedsiębiorstwa, pod warunkiem że łączna wartość umów zleconych jednemu wykonawcy nie przekroczy w ciągu roku sumy trzymiesięcznego wynagrodzenia lub 7.000 złotych;
- 2) innym osobom fizycznym, przy czym łączna wartość umów zleconych jednemu wykonawcy nie może przekroczyć w ciągu roku sumy 10.000 złotych.

2. Zlecenie usługi przekraczającej granice określone w ust. 1 wymaga każdorazowo zgody jednostki nadrzędnej. Dyrektorzy zjednoczeń (jednostek równorzędnych) mogą upoważnić niektóre przedsiębiorstwa zaliczone do I kategorii do zlecania usług przekraczających granice, o których mowa w ust. 1.

3. Ograniczenia, o których mowa w ust. 1 i 2, nie dotyczą wynagrodzeń za prace załadunkowe i wyładunkowe.

4. Usługi określone w § 1 nie mogą być powierzone pracownikom własnym w przypadku, gdy usługi te mieszczą się w ramach obowiązków pracowników danej jednostki.

5. Pracownikom własnym-członkom brygad załadunkowych i wyładunkowych mogą być powierzone w trybie prac zleconych prace załadunkowe i wyładunkowe, jeśli są wykonywane w godzinach nocnych, w niedziele i święta, a czas pracy, w którym są wykonywane, nie jest przedłużeniem normalnego czasu pracy.

6. Udzielenie zlecenia na wykonanie usługi pracownikowi jednostki nadrzędnej może nastąpić jedynie po uzyskaniu pisemnego zezwolenia kierownika jednostki nadrzędnej; zezwolenie to powinno określać sumę, jaka może być wypłacona pracownikowi jednostki nadrzędnej za wykonanie usługi.

7. Pracownicy jednostki, która zleciła wykonanie usługi, nie mogą przyjmować do wykonania od jednostki przyjmującej zlecenie całej lub części powierzonej pracy zleconej.

8. Uprawnienia w zakresie zlecenia usług należą do dyrektora przedsiębiorstwa. Dyrektor nie może przekazywać tych uprawnień innym pracownikom przedsiębiorstwa w stosunku do usług, których wartość przekracza 2.000 zł.

§ 4. 1. Jeżeli koszt wykonania usługi przekracza 5.000 zł, przedsiębiorstwo powinno o zamiarze udzielenia zlecenia zawiadomić radę robotniczą lub radę zakładową, jeżeli rada robotnicza nie została w przedsiębiorstwie powołana. Zlecenie nie może być udzielone przed upływem 7 dni od daty zawiadomienia rady robotniczej (zakładowej), z wyjątkiem przypadków, w których zwłoka mogłaby narazić przedsiębiorstwo na szkodę.

2. Jeżeli w terminie przewidzianym w ust. 1 zostaną zgłoszone zastrzeżenia akceptowane przez radę robotniczą (zakładową), a nie uwzględnione przez dyrektora, rada robotnicza (zakładowa) zawiadamia o zastrzeżeniach jednostkę nadrzędną.

§ 5. 1. Przy obliczaniu należności za usługi, na które są określone stawki wynagrodzenia, stawka przyjęta do obliczenia nie może przekroczyć 200% obowiązującej stawki.

2. W razie wykonania usług, na które nie ma ustalonej obowiązującej stawki, należność nie może przekraczać kwoty uzyskanej z przemnożenia ilości godzin potrzebnej do wykonania usługi przez podwójną stawkę godzinową wynagrodzenia pracownika o kwalifikacjach niezbędnych do wykonania tej usługi. Przez stawkę godzinową wynagrodzenia należy rozumieć płacę godzinową wynagrodzenia zasadniczego z premią należną za wykonanie zadań w 100%.

3. Stosowanie podwyższonych stawek, o których mowa w ust. 1 i 2, może nastąpić wówczas, gdy powoduje to obniżenie kosztów wykonania usługi w stosunku do kosztów, jakie byłyby poniesione w razie zlecenia usługi odpowiedniemu przedsiębiorstwu.

4. Przepisów ust. 1 i 2 nie stosuje się przy ustalaniu wynagrodzenia za udział w posiedzeniach komisji, za prace projektowe, za szkolenie oraz za prace twórcze i autorskie. Wynagrodzenia te powinny być zgodne z obowiązującymi stawkami.

5. Wynagrodzenia za udział w posiedzeniach i w pracach komisji mogą być wypłacane jedynie w tych przypadkach, gdy posiedzenia i prace komisji zostały na podstawie obowiązujących przepisów uznane za płatne.

6. Wypłata należności następuje po pisemnym stwierdzeniu, że usługa została wykonana zgodnie ze zleceniem. Stwierdzenie, stanowiące podstawę wypłaty, nie może zawierać żadnych zastrzeżeń.

§ 6. 1. Dokonując podziału zatwierdzonego w narodowym planie gospodarczym bezosobowego funduszu plac ministerstwa (urzędy centralne), prezydów wojewódzkich rad narodowych (rad narodowych miast wyłączonych z województw) oraz zjednoczenia (jednostki równorzędne) zobowiązane są utworzyć rezerwę w łącznej wysokości 15% ogólnej kwoty bezosobowego funduszu plac resortu, pozostającą do dyspozycji tych jednostek.

wiązane są utworzyć rezerwę w łącznej wysokości 15% ogólnej kwoty bezosobowego funduszu plac resortu, pozostającą do dyspozycji tych jednostek.

2. Rezerwa, o której mowa w ust. 1, przeznaczona jest na zwiększenie ustalonego w planie techniczno-ekonomicznym bezosobowego funduszu plac tych przedsiębiorstw, które po wyczerpaniu kwot planowanych uzasadnią konieczność pokrycia wydatków dodatkowych, nie przewidzianych w planie bezosobowego funduszu plac.

§ 7. 1. Przedsiębiorstwa mogą dokonywać za zgodą lub z upoważnienia jednostki nadrzędnej przesunąć na bezosobowy fundusz plac odpowiednich kwot z pozycji „pozostałych nakładów” — „usługi obce” planu kosztów własnych, jeżeli praca, która była zaplanowana do wykonania przez obce przedsiębiorstwo, zostaje zlecona osobie fizycznej w każdorazowo uzasadnionych przypadkach, w szczególności, gdy może to spowodować obniżenie kosztów własnych przedsiębiorstwa.

2. Dokonując przesunięć kwot, o których mowa w ust. 1, przedsiębiorstwo zobowiązane jest dokonać zwiększenia planu rocznego bezosobowego funduszu plac o kwoty dokonanych przesunięć niezbędne do wykonania robót we własnym zakresie, nie wyższe jednak od kwot przyjętych uprzednio w pozycji „pozostałe nakłady”.

3. Przesunięcia dokonane w skali zjednoczenia (jednostki równorzędnej) nie mogą przekraczać 10% planowanego na dany rok bezosobowego funduszu plac.

§ 8. 1. Zmiany planów wynikające z przepisów § 6 ust. 2 i § 7 mogą być dokonywane w ciągu całego roku.

2. Przepis ust. 1 nie dotyczy przesunięć między przedsiębiorstwami.

§ 9. Upoważnia się Prezesa Rady Ministrów do wydania zarządzeń regulujących zasady gospodarowania bezosobowym funduszem plac w innych jednostkach państwowych i społecznych w oparciu o zasady określone w uchwale.

§ 10. Zobowiązuje się ministrów (kierowników urzędów centralnych) do składania Przewodniczącemu Komitetu Pracy i Plac rocznych analiz z wykonania bezosobowego funduszu plac. Zakres i terminy składania analiz ustali Przewodniczący Komitetu Pracy i Plac w porozumieniu z Ministrem Finansów.

§ 11. Zaleca się centralnym organizacjom spółdzielczym ustalenie zasad gospodarowania bezosobowym funduszem plac w spółdzielniach w sposób określony w uchwale.

§ 12. Tracą moc wszystkie dotychczasowe przepisy w zakresie unormowanym uchwałą, a w szczególności:

- 1) uchwała nr 147 Rady Ministrów z dnia 12 kwietnia 1957 r. w sprawie zasad gospodarowania bezosobowym funduszem plac w przedsiębiorstwach państwowych (Monitor Polski Nr 33, poz. 223);
- 2) zarządzenie nr 383 Prezesa Rady Ministrów z dnia 14 grudnia 1955 r. w sprawie przyjmowania przez pracowników jednostek nadrzędnych prac zleconych od jednostek podległych (Monitor Polski Nr 123, poz. 1603);
- 3) zarządzenie nr 173 Prezesa Rady Ministrów z dnia 2 lipca 1956 r. w sprawie przyjmowania przez pracowników jednostki zlecającej prac zleconych od jednostki otrzymującej zlecenie (Monitor Polski Nr 57, poz. 622).

§ 13. Wykonanie uchwały porucza się ministrom (kierownikom urzędów centralnych) i przewodniczącym prezydiów wojewódzkich rad narodowych (rad narodowych miast wyłączonych z województw).

§ 14. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz